

Informasjonsblad for stiftelsen Europa i Fokus

Europa i Fokus

Nr. 4 / 2016

LEDER

God jul. Disse ordene vil vi nok få høre ganske ofte i denne førjulstiden, og det er en god hilsen å få. Men vi vet likevel med oss selv at det i blant ikke er nok med et fint ønske. Man må gjøre noe for å få det hyggelig. De fleste av oss handler til jul, pynter hjemmet vårt, baker og planlegger, nettopp fordi vi vil gjøre høytiden til en god tid for alle våre.

Likevel, er det vel av og til med litt dårlig samvittighet, fordi vi vet at mange slett ikke får noen god jul. Som Thomas som jobber på søppelberget, sa på siste styremøte: «Jeg orker ikke mer den julefeiringen som går ut på å gi hverandre dyrere og dyrere julegaver som vi ikke en gang trenger!»

Slik føles det for en som står midt i

elendigheten. Kanskje behøver vi alle en slik øyeåpner? Thomas i Sofia og Caroline i Bucharest ber om hjelp til å lage jul for de som virkelig trenger det. Selvfølgelig skal vi hjelpe dem.

For det går an å lage en god jul for sine og samtidig løfte øynene litt utover. Det går an å ha noen usynlige gjester rundt julebordet. Vissheten om å dele julegleden med de som ellers ikke har noe å glede seg til kan kanskje gjøre julen enda mer meningsfull?

Med dette ønsker jeg alle medarbeidere og alle støttepartnere en **RIKTIG, RIKTIG GOD JUL!**

Både Thomas i Sofia og Caroline i Bucharest vil lage jul for barna de arbeider blant. Hjelper du dem med det?

Julen er høytiden hvor ensomheten og savnet etter familie kjennes ekstra vondt.

Caroline i Bucharest: Jeg planlegger en dag med pepperkakebaking og gaveutdeling og ønsker å lage små gaveposer til barna på Acasa hjemmet, og at jentene på jentesenteret skal ta del i det. Hver uke fram til jul skal vi pakke gaver, skrive kort og lage gaveposer som skal gis til barna. Forhåpentligvis får jeg med meg en gjeng frivillige fra kirken som ønsker å hjelpe til.

Thomas i Sofia: I år må vi lage enda flere pakker! I fjor delte vi ut matkas-

ser til familiene, men jeg ønsker meg også litt småting som ungene kan glede seg over. Jeg er så spent på hvor stort budsjett vi kan regne med å bruke...for her er det ingen ting som minner om jul eller høytid.

Mor Nuti fra barnehjennene i Arad:

Barna gleder seg enormt til jul for vi har pleid å få til en koselig feiring. Akkurat i år er budsjettet spesielt stramt, men jeg ønsker ikke at de skal bli skuffet. For meg er juleønsket klart: **Jul for barna!**

Til alt dette trengs det naturligvis PENGER, så om noen ønsker å sende penger til julegaver så tas det hjertelig imot!

Hilsen fra Debora hjemmene i Arad

Kjære dere alle!

Bursdagsfeiring for Christie på 6 år på det ene av hjemmene.

Jeg er så glad over å kunne skrive til dere og fortelle at alt går bra med både små og store hos oss. Et nytt skoleår har begynt og det ser ut som alle har glidd fint inn i sine respektive klasser. For noen litt mer utfordrende enn for andre, men slike er det vel i alle familier? I høst har ungdommene deltatt i vinterens forberedelser. Vi har lagd syltetøy og pickles, forskjellige grønnsakstuinger, saft og mye annet. De syntes det var så moro å se at de kunne lage noe med egne hender. Fryserne fyltes opp og når vi får det på bordet, sier de: Det har jeg laget og en annen; det har jeg laget! Da er det moro å være mor.

En gang i uka får vi besøk av

ungdommer fra kirken vi hører til. Da samles vi, synger, prater sammen, spiser og koser oss. Det er kvelder ingen vil gå glipp av.

Med meg har det ikke vært så bra i høst. For tre uker siden fikk jeg et skikkelig hjerteattakk. Det skremte meg, selv om jeg nå er på bena igjen og kan være sammen med ungene mine. Vær så snill å be for meg. Jeg kan jo ikke bli syk!

Dessverre har mye blitt dyrere her og det er en utfordring. Pengene strekker ikke til som før, men samtidig må jeg få takke dere som trofast har hjulpet oss i flere år. Uten det hadde vi ikke hatt en sjanse.

Hilsen fra Mor Nuti og alle mine!

Andrej er siste tilskudd til familien. Her på fanget til Mor NUTI.

Gladmelding fra Sofia

Vi har fått ny lærer på

Vi har lenge vært på jakt etter nye lærere på «søppelberget» etter at en av dem flyttet og en annen sluttet av andre årsaker. Men det er ikke så lett å finne de rette lærerne til arbeidet på «søppelberget». Her er verken barna eller omgivelsene helt vanlige. Og den som skal jobbe der må ha masse tålmodighet, et stort hjerte og masse pågangsmot. I blant trengs det nesten et under for å finne akkurat den rette. Thomas hadde jobbet lenge med spørsmålet, det opptok stadig tankene hans.

Les her hva han selv forteller om da han fant en av dem:

Christopf, til daglig kalt Chris, er treogtyve år og nylig ferdig utdannet lærer. Han har vært en aktiv jobbsøker den siste tiden. Men mulighetene for jobb er så dårlige at selv med fullført lærerutdannelse og gode karakterer har han måttet søke jobb på IKEA.

En dag spiste jeg lunsj på en liten BBQ grill 100 meter fra der jeg bor og som ligger ganske langt fra sentrum. Familien som drev grillen var svært hyggelige og jeg kom kjapt i prat med mor som var en kreativ sjel og hadde reist over hele verden. Vi pratet om løst og fast, men da hun hørte at jeg var på utkikk etter en førskolelærer gikk hun fullstendig av skafte. Jeg fikk klar beskjed om å ikke røre meg så mye som en centimeter, for hun hadde en sønn som het Chris og han var utdannet lærer og trengte jobb! Du snakker om tilfeldigheter! Eller var det det?

Dette var merkelig. Det var så jeg nesten følte at det nesten ikke spilte noen rolle hva han kom til å si et intervju. Men selvfølgelig hadde vi intervjuet og Chris viste seg å være en smart, rolig og dypttenkende kar. Jeg likte han med en gang oavcg tilbød ham jobben der og da.

Chris har vist seg å være den rette i jobben. Han ble godt mottatt av alle i Benjamins hus, og ryktene går at han setter stor pris på omfavnelsen han får av de små rakkerungene :)

«søppelberget»!

10 barn fra «søppelberget» begynte på den offentlige skolen i høst

Det er stor forskjell på barna som kommer til Benjamins hus – og stor forskjell på familiene de kommer fra. Noen kommer regelmessig, andre må vi hente. Om vi klarer å få dem til oss ganske regelmessig er det større håp om at de skal klare seg når de kommer til den regulære skolen.

I fjor hadde vi en flokk 6-åringer som var spesielt våkne og oppmerksomme. De kom hver dag til Benjamins Hus. Det betød at vi fikk anledning til å forbedre språket deres (som ofte er svært mangelfullt og ikke videre pent), trene dem i motorikk, lære dem om fargene og, ikke minst, lære dem hvordan man oppfører seg i et klasserom, noe som igjen betyr at det blir lettere for dem å begynne på den ordinære barneskolen.

Denne høsten skulle ti av barna våre begynne i første klasse på barneskolen. Det var spennende både for oss og dem. Vi kjører vi de ti barna til skolen hver dag. Dette

er barn fra de aller fattigste områdene, som regel de som går i truse og slippers, i en altfor stor genser når det er kaldt og bor under ekstremt dårlige forhold. Vi har ordnet klær, skolesaker og mat. Emilie, kona til Bodijar, vasker klærne og kroppene deres før skolegang. Niste er smurt, og Bodijar kjører dem til skolen med bussen hver dag. Han har også dialog med lærere og rektor. For å opplyse om eventuelle utfordringer.

P.S. Denne prosessen og malen er akkurat det vi er ute etter. Ved å ha førskole både på Liv & Lys og Benjamins hus øker vi bevisstheten om skolegang, både for barna, deres foreldre og miljøet rundt. Barna skal ikke gå på søppeldynga lenger. De skal på skolen! Ferdig snakka i alle diskusjoner med foreldre! Ikke alle hører etter, men fler og fler gjør det, og det må forklares tydelig.

Vi er uansett kjempe optimistiske og gleder oss til å se utviklingen av barna, samt hvordan integrerings prosessen blir.

Nydujsja og klår for rene klær.

Å trene motorikken er viktig.

Best å holde sammen i den nye skolegården.

Om arbeidet på jente

Utfordringene og gledene - og historiene om Ana og Georgina

Mange ganger i løpet av en uke, og noen ganger opptil flere ganger i løpet av en dag skulle jeg ønske at Bessa Frantz var her. Så ofte hadde jeg trengt rådene hans, støtten hans og klemmene hans. Ofte vil jeg gjerne ringe han for å fortelle han om dagen min, om utfordringene og om gledene. Selv om jeg ikke kan det så føler jeg at jeg allikevel kan kjenne på nærværet hans i hverdagen min.

For ikke lenge siden var det en ny kvinne som valgte å flytte inn på senteret vårt, med et håp om å forandre livet sitt. I en alder av 38 år, har hun bodd 25 år på gata. Hele Bucharest har vært hennes stue. Et liv fylt av narkotika, vold, misbruk, sykdom og redsel. Ana heter hun. Hun har to barn, to jenter, som bor i fosterhjem ved svartehavskysten i Romania. Per dags dato har de nesten ingen kontakt. Det ønsker hun selvfølgelig å gjøre noe med, men

ikke før hun har forandret sin egen livssituasjon. Hun skammer seg. I tillegg til å leve et liv på gata, har Ana HIV, hepatitt og tuberkulose – sykdommer jeg ikke unner noen. En tøff, livlig og håpefull kvinne som bærer mye preg av et liv i elendighet.

Kommunikasjon mellom oss to er så som så, når hun kan lite engelsk og jeg bare noe rumensk. Men språket setter ingen grenser for relasjonen oss imellom, vi finner andre måter å kommunisere på. To ganger i uken er jeg på senteret for å gjøre kreative aktiviteter sammen med jentene. Å se Ana «leke» med maling og lim, er som å se en 5-åring. Hun har aldri gjort noe liknende. Og hun syntes det er gøy! Vi sitter og pusler, og skravler. Hun forteller meg mye om livet sitt. Noe forstår jeg, og noen ganger har jeg virkelig ikke peiling på hva hun prøver å fortelle meg. Plutselig en dag begynte hun å snakke om «Liv & Lys»

(det første senteret bestemor og bestefar åpnet i Bucharest), hvor hun fikk mye hjelp i løpet av årene på gata. Så forteller hun om en mann som ofte var nede i kloakken og ute på gata for å hjelpe henne. Og denne fantastiske mannen, som hun til tider kalte for pappa, han het Frantz.

Frantz Johansen, min bestefar, viste seg å bety uendelig mye for Ana's liv på gata og i kloakken. Disse opplevelsene gir meg en følelse av at min Bessa alltid er med meg, selv om han fysisk ikke er her lenger. Jeg ønsket å fortelle denne historien for å minne oss alle på hvilken betydning Bessa og «Europa i Fokus» har hatt for menneskers liv, og fortsatt har. Dette er bare en av mange historier, og ukentlig møter jeg mennesker som har fått endret livet sitt, takket være en varm, fordomsfri og hjelpende hånd.

Her har vi knipset Ana og Caroline i et lykkelig øyeblikk, midt i den «kreative timen». Være sammen slik skaper både tillit og åpenhet.

Her er Georgina (i midten) sammen med broren Daniel og ei venninne. Alle var misbrukere på den tiden. Og fødselsdagspresangen var 1 gram heroin! I dag er begge søsknene fri fra narkotikahelvetet.

senteret i Bucharest

Georgiana Dragan Moldoveanu

Utdrag av boka hennes, oversatt av Caroline Johansen

Jeg vokste opp i en ganske normal familie, men vi hadde alltid problemer. Det største problemet var at pappa var alkoholiker, så drikking, vold, og skriking var en del av hverdagen. Jeg skammet meg over pappaen min og var fryktelig sint. Jeg drømte om en annen far og en annen familie. Da jeg var 13 år ble jeg voldtatt og misbrukt av en gruppe menn, og det ødela noe inni meg. Jeg kunne ikke forstå hvordan slikt kunne skje og trodde det var min egen feil. Livet mitt endret seg. Jeg begynte å røyke, drikke, dra på nattklubber og ha forhold til flere menn, med en idé om at jeg kunne hevne meg på alle menn. I en alder av 16 var jeg på nattklubber hver eneste helg, kom hjem overstadig beruset og husket ikke engang hva som hadde skjedd. Hver helg, en ny blackout.

Fra vondt til verre

Som 17-åring røykte jeg Cannabis for første gang sammen med min bror og hans venner, og følte meg skikkelig kul. Så begynte vi å mikse piller, alkohol og Cannabis – et forsøk på å drepe den forferdelige følelsen jeg hadde inni meg. Jeg ble sammen med en voldelig mann, og han banket meg opp nesten hver dag. Ikke bare det, jeg fant ut at jeg var gravid. Jeg led fryktelig, og bestemte meg for å ta abort. Jeg var overbevist om at et barn med han ville ødelegge livet mitt for alltid. Jeg kom meg ut av det forholdet og ble sammen med den strake motsetningen. Jeg trodde virkelig det var skjebnen, han var kjekk og snill, og vi snakket om å gifte oss. Etter en stund fikk jeg høre at han hadde hatt problemer med Heroin, men jeg visste lite om hvor farlig det er, så jeg lot det gå. Etter 6 måneder døde hans far av kreft, og da begynte han igjen med heroin. Jeg elsket han så høyt og trodde jeg kunne hjelpe ham. Men etter 2 måneder (januar 2005) begynte jeg også, sammen

med broren min og hans kjæreste. Da startet helvetet. I løpet av kort tid var jeg heroinavhengig. Minuttene/timene uten heroin var uutholdelige. I den perioden studerte jeg til sykepleier, og min bror jobbet i militæret. Vi begynte å stjele, selge tingene våre, og stadig vekk hadde vi problemer med politiet. Når vi en dag ble tatt av politiet mens vi injiserte heroin, mistet broren min jobben sin i militæret. Vi forsøkte å gjøre noe, men var fremdeles heroinavhengige.

Et klokt valg

Broren min bodde på gata sammen med kjæresten min, og nå bestemte han seg for å gjøre noe med livet sitt. Denne gangen møtte han noen fra Gradistea (guttensenteret) og valgte å bli med dem. Hans valg forandret våre liv. Han fullførte 1-årsprogrammet, og viste meg at det faktisk var mulig. Jeg ble med ham i kirken, og begynte å lese Bibelen. Men det fantes ingen jentesenter på det tidspunktet. Likevel var broren min på jakt etter en løsning for meg. Etter 5 år som heroinavhengig, fant han et kristent senter for jenter i Campina, kalt «Mana Deschisa». Jeg dro dit for et intervju og de valgte å ta meg inn. Jeg fullførte programmet, men valgte å bli lenger som «intern», det vil si med flere oppgaver og noe mer frihet. Etter ett år ble jeg ansatt, og jobbet der i 2 år. I tillegg var jeg involvert i gatearbeidet. Jeg besøkte sykehus og gata for å fortelle min historie. På den måten kunne jentene jeg møtte se at det faktisk var mulig å endre livet sitt.

Et spennende bokprosjekt og en annerledes liv

Mens jeg var på senteret begynte jeg å skrive ned historien min, fordi jeg drømte om å gi ut en bok som kunne gi håp til mennesker med de samme utfordringene

som jeg hadde hatt. I desember 2013 ga jeg ut boka; «Chasing after illusions, but still I won against drugs!». Samme år dro jeg tilbake til Bucuresti, fikk en god jobb, og jobbet en gang i uka som frivillig for en organisasjon som jobbet mot menneskehandel. I 2014 giftet jeg meg!!

I 2015 ga jeg ut min andre bok: «3D – Decisions Determine your Destiny», et verktøy for å forebygge menneskehandel på skoler, barnehjem og sentre for prostituerte.

I løpet av årene 2013-2016 hadde jeg en følelse av at Gud hadde en annen plan for meg. Jeg visste ikke når og på hvilken måte. Men når jentesenteret «House of Joy» åpnet i 2015, følte jeg at dette var stedet. Jeg jobbet som frivillig i 1 år, men har nå 100 % stilling.

Jentesenteret er en del av Teen Challenge. I september 2016 startet jeg en støttegruppe for tidligere rusmisbrukere og prostituerte som heter «Teen Challenge Self Support Group».

Vi er allerede en gjeng på 8-9 stykker som samles 2 ganger i måneden.

And now, let the adventure begin, skriver Georgiana.

ET STERKT TEAM. Cristina, f.d. politibetjent, Georgina, f.d. heroinavhengig og Caroline, frivillig fra Norge

GODT NYTT ÅR!

- **Om alt går etter planen** vil det arrangeres en utveksling mellom Nesodden Ungdomskole og barnehjemmet Acasa. Hvert år kommer det en gruppe på 8-10 ungdommer til Bucharest, men i 2017 skal også en gjeng fra barnehjemmet få besøke Norge. Det er det mange som gleder seg til. Oppdatert informasjon vil komme på våre nettsider www.europaifokus.no, så følg med der.
- **Tidligere i vår skrev Caroline** om malingen på Acasa. Det har dessverre ikke skjedd enda da pengene foreløpig ikke strekker til. Så om noen ønsker og støtte i form av frivillig arbeid eller penger, så tas det imot med åpne armer. Bygningene trenger virkelig en liten oppfriskning. Følelsen av et hjem begynner å svinne sammen med malingen.
- **Det letes etter en tomt** til jentesenteret. For øyeblikket leies det et hus i utkanten av byen, og vi opplever at det byr på utfordringer. Fristelsene blir for store og veien ut for enkel. Bussen til sentrum, går rett utenfor huset og «by-viben» er til å ta og føle på. Et hus på landet hvor jentene kan tilbringe mer tid ute, og mer tid med fysisk arbeid (f.eks hagearbeid) kan gjøre oppholdet enklere. Vi leter etter et stille og fredfullt sted.
- **På «søppelberget» er det** stadig utfordringer. Utstyret slites fort ned og kommende år må det fornyelse til. Vi ønsker også å gå videre ut med det konseptet vi har. Vi tror vi har en fin mal som kan brukes andre steder.
- **Vi er også opptatt av å** engasjere den yngre generasjonen i arbeidet, og forsøker å finne nye veier å gjøre det på. Om det er noen der ute som ønsker å komme ned for å hjelpe til, så er hver og en av dere hjertelig velkomne til det. Send oss en mail så kan vi sammen finne en måte å gjøre det på.

2017 vil bli et nytt og spennende år, og det er allerede mye på planen.

